

Poema del poema

Quan plou en un poema en prosa, quan en un poema en prosa grinyolen els pneumàtics estridents d'un camió de gran distància carregat de maquinària agrícola, quan se senten en un poema en prosa els estranys refilets de rossinyol guillat d'una central elèctrica, com si estigués a punt de petar o de fondre's, l'autor no té excusa si a l'últim acte, en un barri mariner d'una ciutat llunyana amb fàbriques decrepites, magatzems abandonats i cançons en vint-i-cinc llengües diferents, la cunyada més jove del camioner, una noia escanyolida i fugaç, no s'adona que amb les presses de l'atabalament s'ha descuidat la bossa amb els quaderns i el diccionari de rimes a l'altre barri, que s'havia quedat sense llum ja feia moltes hores. Perquè quan un poema en prosa comença amb mal temps l'autor, conductor, o déu, necessita, per a poder-se'n sortir, més intuïció, reflexos i paciència que per a encertar una rima esdrúixola crucial a la fi d'un sonet.

(De *Tenebra blanca, Antologia del poema en prosa en la literatura catalana contemporània*, a cura del D. Sam Abrams, Barcelona, Ed. Proa, 2001).

